

Arrest

nr. 248 864 van 9 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guillemínlaan 35/1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 november 2020.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. WAEL, die *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekende partij naar aanleiding van haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming deels steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor de taliban. Daarnaast legt verzoekende partij nieuwe, ander(sluitend)e verklaringen af. Ze geeft aan eerder te hebben gelogen over onder andere haar werkelijke afkomst en in werkelijkheid een kind van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan te zijn, waar zij volgens haar laatste, huidige versie ook geboren zou zijn. Ze stelt enkel een vier- tot vijftal maanden in Afghanistan te hebben verbleven in 2015, voorafgaand aan haar komst naar Europa.

Verzoekende partij legt ter staving van huidig volgend verzoek om internationale bescherming een proof of registration-kaart (Por-kaart), een taskara en een vertaling daarvan en twee enveloppes neer. Bij haar verzoekschrift legt ze deze opnieuw in de vorm van kopieën neer, en voegt ze voorts als bijlage een e-mail aan het Commissariaat-generaal gericht, een EASO COI-rapport aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan van november 2016, en stukken die zij in de bijgevoegde inventaris als "medische attesten" aanduidt.

In het kader van verzoekende partij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal op 20 juni 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij ging in beroep tegen die beslissing. Bij 's Raads arrest nr. 203 740 van 9 mei 2018 werd aan verzoekende partij de vluchtelingenstatus geweigerd, omwille van de ongeloofwaardigheid van haar verklaarde recente verblijf in het district Hesarak van de provincie Nangarhar en van haar voorgehouden problemen met de taliban, en werd de beslissing van het Commissariaat-generaal vernietigd in zoverre aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. De zaak werd vervolgens teruggezonden naar de commissaris-generaal, die op 28 september 2018 opnieuw overging tot het nemen van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij diende opnieuw een beroep in. Bij 's Raads arrest nr. 220 052 van 19 april 2019 werd aan verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien eerder in het kader van verzoekende partij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging werd besloten en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekende partij naar aanleiding van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekende partij niet aantoonde in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partij toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Verzoekende partij beperkt zich immers tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het beknopt herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal waarmee zij echter de in de bestreden beslissing gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.3. Het tweede middel is onontvankelijk waar het betrekking heeft op de beslissing(en) van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen in het kader van verzoekende partij haar vorig verzoek om internationale bescherming. Immers, gelet op het feit dat een beroep hiertegen werd verworpen, moet deze beslissing als vaststaand worden beschouwd. Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing(en) inzake een eerder verzoek om internationale bescherming (cf. RvS 15 september 2004, nr. 134.977).

4.4. Waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat de raadsman van verzoekende partij niet op de hoogte werd gesteld van verzoekende partij haar persoonlijk onderhoud in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming, wijst de Raad erop dat er geen persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal heeft plaatsgevonden in het kader van huidig volgend verzoek. De Raad wijst er in dit verband op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig volgend verzoek werd aan verzoekende partij verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet

verplicht was om verzoekende partij voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekende partij werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekende partij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

4.5. In de bestreden beslissing wordt op goede grond het volgende overwogen:

“U verklaart bij dit tweede verzoek dat u bij uw eerste verzoek over een aantal zaken gelogen hebt, zoals het verzwijgen van familieleden, het uitvinden van persoonlijke problemen, en vooral over waar u geboren en het grootste deel van uw leven gewoond hebt. U zou namelijk geboren zijn in Haripur in Pakistan, waar u woonde tot vier of vijf maanden voor uw komst naar Europa. U legt hierbij ook een PoR-kaart voor om dit aan te proberen tonen. **Deze verklaringen en deze kaart vermogen het evenwel niet om uw kans op het verwerven van internationale bescherming aanzienlijk groter maken.**

Er dient namelijk vastgesteld te worden dat u op transparante wijze volhardt in de boosheid door ook nu niet de volledige waarheid te vertellen, en zoveel mogelijk voort te borduren op ongeloofwaardige eerdere verklaringen. Zo blijft u ten eerste volhouden dat u (uw ouders) afkomstig zijn van Hisarak, in Nangarhar. Nochtans staat er op de door u voorgelegde PoR-kaart duidelijk te lezen bij herkomst “Surobi, Kaboel” (document 2), waar u bij de DVZ ook al op gewezen werd (verklaring volgend verzoek dd. 15 januari 2020, afdeling 17.).

Het enige andere stuk dat u **ten tweede** voorlegt dat uw voorgehouden herkomst kan aantonen, is een taskara (document 1). U verklaart evenwel in eenzelfde adem dat de taskara die u eerder al voorlegde, en als herkomst Hisarak aanduidde, vals was. De daaropvolgende zin gaat het dan weer om het duplicaat van een echte (verklaring volgend verzoek dd. 15 januari 2020, afdeling 17.). Nochtans is het een geheel andere taskara dan degene die u in uw eerste verzoek neerlegde, met een ander nationaal nummer, wat lijkt uit te sluiten dat het om een duplicaat gaat (taskara eerste verzoek toegevoegd aan blauwe map). Wat er ook van zij, het is maar de vraag waarom het exemplaar dat u nu voorlegt wel serieus genomen dient te worden. Zo stelt de vertaling die u voorlegt dat dit stuk werd uitgereikt in april 2014. U legt evenwel ook een PoR-kaart neer met een geldigheidsdatum tot einde 2015. Uit informatie toegevoegd aan uw dossier blijkt dat deze kaarten werden uitgereikt tussen juli en december 2014 – na het afgeven van deze taskara dus. Dit is niet verenigbaar met uw verklaringen als zou u in Pakistan gewoond hebben voor uw hele leven, dan enkele maanden naar Afghanistan zijn geweest, en dan naar Europa zijn gekomen. Zelf stelt u hierover dat u in 2014 ook eens eenmalig naar Afghanistan zou geweest zijn om uw taskara te gaan halen (verklaring volgend verzoek dd. 15 januari 2020, afdeling 10.), maar dit komt maar vreemd over; u zou uw hele leven in Pakistan wonen, in 2014 snel uw taskara gaan halen in Afghanistan, dan terug in Pakistan om een nieuwe PoR-kaart in ontvangst nemen, om hetzelfde jaar toch nog terug te keren naar Afghanistan en er enkele maanden te wonen alvorens naar Europa te komen? Hoogst onwaarschijnlijk.

Wat betreft **ten derde** uw verklaring als zou u uw hele leven in Pakistan gewoond hebben, maar dan nog een vier- a vijftal maanden in Hisarak te hebben verbleven tot u naar Europa kwam, volstaat het om in herinnering te brengen dat er bij uw eerste verzoek geen geloof werd gehecht aan uw recente herkomst uit het district Hisarak, een oordeel dat de RvV onderschreef bij haar arrest van 9 mei 2018: (...)

In deze is het ook nuttig om aan te stippen dat u aangeeft dat een groot aantal van uw naaste familieleden volgens uw eigen verklaringen wel nog in Pakistan wonen (uw broer K.(...) M.(...), en uw zussen S.(...) en N.(...)), terwijl nochtans verwacht zou kunnen worden dat bij een terugkeer naar Afghanistan de hele familie samen zou gaan. Quod non blijktbaar.

U geeft zelf aan dat u de Belgische autoriteiten bij uw eerste verzoek voorgelogen hebt. Niettemin kreeg u een tweede kans en kon u opnieuw een verzoek om internationale bescherming doen. Er dient echter vastgesteld te worden dat ook bij dit verzoek uw verklaringen niet zuiver op de graat lijken.”

Thans “geeft” verzoeker in het verzoekschrift “toe dat hij bij zijn eerste verzoek heeft gelogen om reden dat andere landgenoten hem dit hebben geadviseerd /geinstrueerd”. Nochtans werd aan verzoekende partij van bij het begin van haar eerste verzoek om internationale bescherming en doorheen de gehele procedure, zoals bij de verschillende gehoren die in het kader van haar eerste verzoek plaatsvonden,

uitdrukkelijk gewezen op het feit dat van haar werd en wordt verwacht van meet af aan en steeds de waarheid te vertellen. Verzoekende partij is hier dus echter manifest in gebreke gebleven, en heeft op intentionele wijze gepoogd de Belgische asielinstanties, en in beroep de Raad, middels leugenachtige en bedrieglijke verklaringen te misleiden. Haar manifest uiteenlopende en frappant tegenstrijdige versies aangaande in het bijzonder dergelijke kernelementen, zoals waar zij is geboren en waar zij al die tijd heeft gewoond en geleefd, ondermijnen niet enkel haar algemene en algehele geloofwaardigheid, doch ondergraven tevens de geloofwaardigheid van haar asielverklaringen.

Verzoekende partij haar uitleg in het verzoekschrift waarbij zij o.a. laat gelden dat “Bij de uitreiking van de PoR-kaart werd verkeerdelijk aangenomen dat ook verzoeker en zijn familie afkomstig waren van Surobi”, waarmee zij haar eerder verklaringen dienaangaande herhaalt, doet, daargelaten het feit dat haar beweringen dienaangaande niet in het minst zijn onderbouwd en geenszins weten te overtuigen, geen afbreuk aan de vaststelling dat de door haar neergelegde PoR-kaart inhoudelijk niet overeenstemt met haar verklaringen omtrent haar voorgehouden herkomst uit Afghanistan. Het document vormt dan ook geenszins een bewijs van haar beweerde, doch bij haar eerder verzoek om internationale bescherming reeds ongeloofwaardig bevonden recente herkomst uit het district Hesarak in de Afghaanse provincie Nangarhar.

Los van de vaststelling dat verzoekende partij niet enige objectieve informatie neerlegt ter ondersteuning van haar huidige stelling dat zij “net als andere jonge kampbewoners nood had aan een taskara om toegang te krijgen tot het in Pakistan ten behoeve van Afghaanse vluchtelingen georganiseerde onderwijs”, -waarmee zij de door haar geschetste en uitermate vreemde gang van zaken inzake haar reis naar en kort verblijf gedurende enkele maanden in Afghanistan in 2014 tracht te verklaren-, wijzigt dit niets aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekende partij thans bij haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming een geheel andere taskara neerlegt dan die neergelegd bij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming, gelet o.a. en in het bijzonder op de verschillende nationale nummers. In dit verband kan worden verwezen naar informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan dergelijke en zowat alle documenten gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De betrouwbaarheid van Afghaanse documenten is aldus erg onzeker en hun bewijswaarde zeer gering. Aan de recentste door verzoekende partij bijgebrachte taskara kan om voormelde redenen dan ook geen bewijswaarde worden gehecht ter staving van haar verklaarde (recente) herkomst.

Er dient hoe dan ook te worden benadrukt dat in zoverre verzoekende partij, wiens Afghaanse nationaliteit niet wordt betwist, thans volhardt in haar eerder aangehaalde verklaarde vrees jegens de taliban, deze vrees reeds eerder bij 's Raads arrest nr. 203 740 van 9 mei 2018 ongeloofwaardig werd bevonden. Het louter herhalen van die vrees is geenszins van aard de vastgestelde ongeloofwaardigheid ervan om te buigen.

Aan verzoekende partij haar Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Zij maakt echter, zoals eerder bij haar vorig verzoek werd vastgesteld, niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan recent in het district Hesarak van de provincie Nangarhar heeft verbleven, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

Het bij het verzoekschrift gevoegde “historiek overzicht medisch dossier” van het opvangcentrum met betrekking tot verzoekende partij (waar zij eerder verbleef), is geenszins van aard om op het voorgaande een ander licht te werpen. Het betreft geen medische attesten zoals verzoekende partij voorhoudt. Verzoekende partij, die zonder verdere toelichtingen en zonder enig onderbouwd medisch attest wijst op de depressie waarmee zij te kampen zou hebben, preciseert niet en toont niet aan in welke zin voormeld overzicht van het opvangcentrum van enige invloed is op de vaststellingen in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming.

5. *Bijgevolg lijkt verzoekende partij geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.*”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 oktober 2020, voert verzoekende partij aan dat haar raadsman geen uitnodiging heeft gekregen voor het interview dat dus zonder raadsman werd afgenomen. Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat, gelet op de vaste rechtspraak van de RvV, er geen correcte beslissing werd genomen.

Verzoekende partij voert aan dat haar raadsman geen uitnodiging heeft gekregen voor het interview dat dus zonder raadsman werd afgenomen en is dan ook van oordeel dat, gelet op de vaste rechtspraak van de RvV, er geen correcte beslissing werd genomen.

De Raad merkt op dat verzoekende partij deze voorgaande argumentatie ook heeft aangehaald in haar verzoekschrift en wijst dienaangaande op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“4.4. Waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat de raadsman van verzoekende partij niet op de hoogte werd gesteld van verzoekende partij haar persoonlijk onderhoud in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming, wijst de Raad erop dat er geen persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal heeft plaatsgevonden in het kader van huidig volgend verzoek. De Raad wijst er in dit verband op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig volgend verzoek werd aan verzoekende partij verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekende partij voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekende partij werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen.*

Verzoekende partij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.”. Verzoekende partij werpt geen ander licht op het voorgaande.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS